

[Erhard Jakobsen]

ord og sådan lidt af den art, men her forsøgte man at få en debat i gang, og det håber jeg må lykkes.

Jeg kan sige til hr. Mølgaard, at jeg er sikker på, at vi må ændre radiatorådets struktur. Vi mener, det er helt nødvendigt, at de politiske partier er repræsenteret. Danmarks Radio er så stor og magtfuld en institution, at der må være politikere som modvægt. Almindelige mennesker kan ikke holde skansen, det lader sig ganske simpelt ikke gøre. Man havde elendige erfaringer med det programudvalg, man havde i sin tid. Det stod ganske magtesløst over for apparatet, og det er derfor, vi ønsker politikere dér. Vi mener, at hvert parti i folketinget skal have én mand siddende i radiatorådet, men vi mener også, der i øvrigt af hele befolkningen skal vælges flere, f. eks. 15, 16 eller 17. Der skal altid være et flertal af medlemmer i radiatorådet, der er valgt direkte af lyttere og seere. Det er det, vort forslag går ud på, og det er jeg glad for at man også er gået ind i.

Jeg har allerede svaret på det, som hr. Wilhjelm spurgte om: om private stationer også skulle underkastes reglerne. Ja, det er derfor, vi sætter dem ind i loven, for står de i loven, gælder de jo for alle, der måtte opnå tilladelse til at lave sådan noget.

Så spurgte hr. Wilhjelm, hvad vi lagde i udtrykket »afspejle«. Det er ikke et udtryk, vi har fundet på, det er et udtryk, alle mediefolk bruger. At afspejle befolkningens holdninger vil sige at give et indtryk af, hvordan folk stiller sig her i landet til det eller det, og det gør man ved at lave en udsendelse som det sidste spejl. Ved at lave udsendelser om atomkraft. Netop atomkraft er et godt eksempel. Man gør det ikke ved, når man laver 14 udsendelser om atomkraft, at lade kun de to udsendelser være for og de 12 imod. Sådan laver man ikke en afspejling af, hvordan situationen eller meningene er.

Men for øvrigt tænker vi nu ikke på, at man i den forbindelse skal afspejle befolkningens holdning til atomkraft. Her mener vi – og det ligger i en anden af de paragraffer, vi har foreslået – at hvis Danmarks Radio påtager sig at belyse atomkraft, så har den kun én opgave, og det er at give befolkningen så megen viden som muligt om, hvad der ligger i atomkraftproblemerne, herunder indkalde alle de meninger, der findes omkring atomkraft, og så ikke favorisere én fremfor

en anden ved f. eks. at bringe dobbelt så mange af den ene slags som af den anden. Dette skulle være en selvfølge. Der skulle slet ikke være grund til at skrive det. Men erfaringen viser, at det ikke bliver overholdt, og det er derfor, vi vil have det i loven.

Det samme med det såkaldte fairnessprincip. Det skulle være en selvfølge, at når en person, en institution eller en virksomhed bliver angrebet i en udsendelse i Danmarks Radio, havde man lejlighed til at forsvare sig over for angrebene. Det er det ikke. Derfor ønsker vi sat ind i loven, at sådan skal det være, og her ønsker vi gerne, at klagenævnet bevarer sin myndighed, for noget, klagenævnet kan tage stilling til, er, om en privat interesse er blevet krænkert. Det kan et juridisk nævn tage stilling til. Men vores bemærkninger om det juridiske nævn går selvfølgelig på, at de mennesker da ikke har tid til at høre radio, de har ikke tid til at beskæftige sig med politik, og da hele sagen drejer sig om, at det er på det politiske område, man begår misbrug, fordi man begunstiger nogle politiske minoriteter på andres bekostning, kan man ikke lade nogle jurister, der ikke har tid og ikke har politisk erfaring, bedømme, om der er sket overtrædelser i disse tilfælde. Det skal radiatorådet gøre, og det har fru Janne Normann fuldstændig misforstået. Fru Janne Normann tror, at det er folketinget, der skal tage stilling til det. Det står der ikke i forslaget. Det kan enhver se, der gider læse det. Der står, at de tilfælde – og det er ganske få, det er ét, to eller tre højst pr. år – der er gået til ankenævnet, og hvor det netop er private menneskers interesser, der er krænkert, skal stadig væk gå derhen, men i andre tilfælde må dette ankenævn ikke være øverste myndighed. Dér er det ministeren. Det er ikke folketinget. Det er ministeren, men ministeren må naturligvis så i folketinget stå til regnskab for, hvilken stilling ministeren har taget. Det er det, der står i forslaget, og det er det, der er meningen med forslaget.

Når fru Janne Normann taler om censur, kan jeg kun sige, at al erfaring viser, at man kun fra én side i radiatorådet har ønsket censur, og det er fra socialdemokratisk side. Det var socialdemokraterne, der foreslog, at man skulle aflyse fodboldkampen i Madrid. Et flertal gik imod, men det var et socialdemokratisk forslag. Det er censur, når noget er programsat, så at forhindre, at det bliver ud-